

Розділ перший

Светр на мені був новий, вирви-око-червоний, страшнючий. На дворі стояло дванадцять травня, проте температура була десь на п'ять градусів вища за нуль. Протрусившись чотири дні у сорочках, я вирішила купити бодай щось на розпродажу — копирсатися у складених в коробки теплих речах не хотілося. Чиказька весна як вона є.

Сиджу в своїй офісній комірці, вдивляючись в екран комп'ютера. Писала сьогодні про зло в його наймлявішій формі. У Саут-Сайді чотирьох дітей віком від двох до шістьох років знайшли замкненими у кімнаті в товаристві пари сандвічів з тунцем й половини пляшки молока. Три дні вони отак копирсалися, мов курчата, в залишках їжі та власному лайні на ковrolіні. Матуся пішла покурити і просто забула про них. Жодних ознак жорстокості: ані сигаретних опіків, ані поламаних кісток. Забудькуватість, та й годі. Я бачила ту матусю після арешту: Теммі Девіс, двадцять два роки, товста білявка з круглими, мов денця склянок, плямами рожевих рум'ян на щоках. Я легко могла уявити, як вона сідає на диван, підносить до губ металевий мундштук, затягується — і все пливе, де й поділися ті діти. Вона знову школярка, хлопцям до неї ще не байдуже: гарненька тринадцятилітня істота з вологими губками і коричним льодяником, який вона смоче між поцілунками.

Чийсь живіт. Запах: цигарок, кави. Мій редактор, зморений Френк Керрі, перекотився з носаків на п'яти, риплячи шкіряними черевиками. Слина між зубами темна від тютюну.

— Як справи зі статтею, малá?

З мого столу стирчить гвіздок, і він причавив його пожовклим великим пальцем.

— Закінчую.

Тексту дюйми на три, а треба десять*.

— Добре. Добивай її та зайди до мого кабінету.

— Я просто зараз можу зайти.

— Добий її, відправ і тоді приходь.

— Гаразд. Буду за десять хвилин.

От як його тепер працювати без мого гвіздочка?

Він рушив геть з моєї комірки — кінець краватки теліпався в районі паху.

— Прейкер?

— Так, Керрі?

— Ти тільки добий її, чуєш?

Френк Керрі вважає, що мені потрібна тверда рука. Може, просто тому, що я жінка. А може, через те, що тверда рука мені таки потрібна.

Кабінет Керрі на третьому поверсі. Впевнена, Керрі біситься щоразу, як визирає з вікна і бачить за ним стовбур дерева. Хороші редактори стовбурів не бачать — під їхніми вікнами крони дерев, та й ті не розгедиш із двадцятого чи тридцятого поверху. Але офіс «Дейлі пост», четвертого найбільшого видання в Чикаго, розташований у передмісті та ще має куди рости. Наразі нам досить своїх трьох поверхів в оточенні крамниць, що торгують килимами й лампами. Цей район організовано забудували у 1961-1964 роках, причому забудовник назвав його на честь доньки, яка за місяць до зачі проекту впала з коня і серйозно постраждала. «Аврора Спрингз», — сказав він, фотографуючись під новеньким знаком з назвою.

* Шпальти газетного тексту традиційно міряють дюймами у висоту; ширина шпальти, як правило, стандартна.— *Тут і далі прим. пер.*

Потім вся родина поїхала геть. Панна Спрингз, нині особа десь п'ятдесятьох років, здоровісінька — хіба що руки іноді крутить, живе собі у Флориді та що кілька років приїздить сфотографуватися під знаком зі своїм іменем, як її татусь колись.

Про її останній приїзд я навіть писала. Керрі від того аж казався, бо взагалі ненавидить побутописні статті. Читаючи текст, він насмоктався лікеру «Чемборд», і всенький кабінет потім пахтів малиною. Керрі пиячить тихо, але багато. Проте на стовбури дерев йому доводиться дивитися не через пиятику. Просто не щастить людині.

Зайшовши до його кабінету, я зачинила по собі двері. Цей кабінет геть не те, що я уявляла, коли думала про кабінет мого майбутнього редактора. Я мріяла про панельні стіни темного дубу та прозорі двері з написом «Головний редактор», крізь які буде видно, як ми до хрипоти сперечаємося про свободу слова. Але кабінет Керрі у своїй ніякості більше схожий на лікарський — хоч провадь дебати про публіцистику, хоч бери мазок, відмінності не буде.

— Розкажи мені про Вінд-Геп,— Керрі притис кулькову ручку до притрушеного щетиною підборіддя, і я уявила, як на шкірі між тієї стерні лишається синій слід.

— Самісінький південь Міссурі, на кордоні з Теннессі й Арканзасом,— відповіла я, квапливо виловлюючи з пам'яті відповідні факти. Керрі полюбляв дресировати репортерів на предмет знання будь-якої більш-менш важливої, на його думку, теми — від статистики по вбивствах у Чикаго минулого року до народжуваності в окрузі Кук, а тут його щось потягло поговорити про моє рідне містечко — хоча я б ліпше не говорила.

— Засноване в роки Громадянської війни,— провадила я.— Стоїть на березі Міссісіпі, тому колись було річковим портом. Тепер головний промисел — забій свиней. Дві тисячі мешканців. Південні аристократи й біле бидло.

— І з котрих ти сама будеш?

— Бидло з аристократичної родини,— всміхнулася я. Він насупився.

— Що там в біса ото робиться?

Я примовкла, пригадуючи розмаїті лиха, що могли спіткати рідний Вінд-Геп. Це нещасливе місто: то автобусна аварія, то торнадо, як не силосна вежа вибухне, то маля в колодязі втопиться. Крім того, я трохи образилася. Я собі сподівалася — щоразу сподіваюся, коли Керрі мене викликає,— що він скаже щось приємне про мою останню статтю, запропонує підвищення, бодай, хай вже йому грець, напише, що на один відсоток підвищує зарплатню. Говорити про Вінд-Геп я не була готова.

— Твоя матуся там і досі проживає, так, Прейкер?

— Мати й вітчим.

А ще моя зведенючка, яка народилася, коли я вже поїхала до університету, настільки для мене нереальна, що я ледь пам'ятаю її ім'я... Амма.

І ще Маріан, давно померла Маріан.

— Чорт забирай, ти з ними спілкуєшся, чи як?

Востаннє говорили на Різдво: прохолодний дзвінок ввічливості після трьох склянок бурбону, і я ще думала, що мати внюхає алкоголь по телефону.

— Останнім часом ні.

— Бога в душу, Прейкер, читай хоч інколи новини. Там наче вбивство трапилося минулого серпня, якесь дівча задушили, га?

Я кивнула, вдаючи, ніби знаю, про що мова. З усього Вінд-Гепа я так-сяк спілкувалася лише з матір'ю, але від неї про це не було й пари з вуст. Дивина.

— Тепер знов дитина зникла. Гадаю, то серійний маніяк. Їдь туди і склепай мені статтю. І швиденько, щоб завтра вранці була вже там.

8 | ГОСТРІ ПРЕДМЕТИ

Нізащо.

— Керрі, у нас місцевих жакхї вистачає.

— Ага, і про них пишуть ще три видання, в кожного з яких вдвічі більше грошей і персоналу, ніж у мене, — він п'ятірнею прочесав волосся, що розпалося на неохайні пасма. — Мені набридло, що нас усякчас відтісняють від новин. Це наш шанс розірвати хибне коло. Видати сенсацію.

Керрі упевнений, що варто лиш написати правильну статтю — і ми станемо першою газетою Чикаго й уславимося на всю країну. Минулого року інша газета відіслала репортера в його рідне містечко в Техасі, де під час весняної повені втопилося кілька підлітків. Той написав елеґїйну, але продуману статтю про повінь і людське горе, де було все — і успіхи хлопчаків у баскетболі, і відчайдушний дилетантизм місцевого поховального бюро у приведенні тіл потопельників у належний вигляд для похорону. Стаття отримала Пулітцерівську премію.

Проте я не хотіла їхати, хай там що. Настільки не хотіла, що вчепилася в бильця крісла, ніби Керрі зараз потягне мене силоміць. Він кілька секунд дивився на мене своїми водянисто-карими очима, потім прочистив горлянку, глянув на фото своєї дружини на столі та всміхнувся усмішкою лікаря, який готується повідомити погані новини.

Керрі полюбляв гримати — елемент іміджу редактора старої школи, — проте він був одним з найпростойніших людей, що я знала.

— Слухай, мала, якщо ти не можеш цього — то ти не зможеш нічого. Я вважаю, що для тебе це буде корисно. Розгреби свої страхи, зіпнися на ноги. Це буде класна стаття — і вона нам потрібна. Тобі особисто потрібна.

Керрі завжди мене підтримував. Він вважав, що з мене виїде його найкращий репортер, казав, що в мене блискучий розум. Проте за два роки, що я тут працювала, я щоразу

обманювала ті надії. Іноді просто-таки розбивала їх. Тепер я просто фізично відчувала, як він хоче, аби я дала йому привід повірити в мене заново. Я кивнула — з такою упевненістю, яку тільки подужала зобразити.

— Піду збиратися.

На бильцях лишилися плями від моїх спітнілих долонь.

Ні тварин, про яких треба було би подбати, ні рослин, про які довелося б домовлятися з сусідами, щоб поливали, я не мала. У брезентову торбу склала рівно стільки речей, скільки знадобиться на п'ять днів, — довше, ніж до кінця тижня, я у Вінд-Гепі не затримаюся, не хочу. Оглянувши на прощання своє помешкання, я зненацька гостро усвідомила, чим воно є. Студентське житло: дешеве, тимчасове, необжите. Я пообіцяла собі, що куплю пристойний диван, тільки-но повернуся й отримаю гонорар за сенсацію, яку, звісно ж, накопаю.

На столі біля дверей стояло фото: я, майже підліток, тримаю на колінах семирічну Маріан, обидві усміхнені. Її очі широко розплющені, здивовані, мої — примружені. Я притискаю сестру до себе, її ніжки над моїми колінами короткі, худі. Не пригадати, коли зробили фото, чому ми сміємося. З роками з цього стала солодка таємниця. Здається, мені навіть приємна така невідомість.

Я завжди приймаю ванну, а не душ. Від напору дрібних цівок води у мене починає свербіти шкіра, ніби всередину подають напругу. Тож я постелила на дно душової kabіни благоденський мотельний рушник, спрямувала струмінь у стіну і всілася у «ванну», коли там набралось сантиметрів десять води, в якій плавало чуже лобкове волосся.

Посидівши так трохи, я вилізла. Другого рушника не було, тож я загорнулася у дешеве дірчасте покривало з ліжка.

Кленучи поламану машинку для льоду, налила собі теплого бурбону.

До Вінд-Гіпа від Чикаго їхати одинадцять годин. Керрі був настільки ласкавий, що видав мені бюджет на одну ніч у motel і навіть сніданок — за умови, що я снідатиму на заправці. У місті я мала жити в матері — він це вирішив за мене. Я знала наперед, як вона відреагує, коли я з'явлюся на порозі. Рвучкий нервовий рух, яким вона пригладить волосся, незграбні, кособоки обійми. Вибачення за безлад, хоча вдома прибрано. Люб'язні, ніби ненавмисні розпитування — чи надовго я. «Любонько, чи ти надовго з нами?» — питає вона. В перекладі це значить: коли ти заберешся.

Оця люб'язність пригнічує мене найбільше.

Треба було переглянути нотатки, продумати питання. Натомість я випила ще бурбону, заїла аспіринкою і притушила світло. Вколисана вологим гудінням кондиціонера та блиманням відеогри з номера по сусідству, я заснула. До рідного містечка було менше п'ятдесятьох кілометрів, але я прагнула ще хоч одну ніч побути не там.

Вранці я поснідала черствим пончиком і рушила далі на південь. Потеплішало, обабіч від дороги височіли пишні ліси. Ця частина Міссурі до позіху пласка: кілометри одноманітних лісів, перекреслених тонкою лінією шосе, яким їхала моя машина. Що дві хвилини пейзаж повторюється.

Вінд-Гіп здалеку не побачиш: найвища будівля там має три поверхи. Та я відчула його близькість хвилин за двадцять. Спершу на узбіччі виросла заправка, на порозі якої сиділа купка обшарпаних, знуджених підлітків без сорочок. Поруч — старий пікап; дитя у підгузках кидається гравієм, поки матуся наповнює бак. Волосся жінка мала пофарбоване у золото, та темне коріння відросло аж до вух. Вона щось волала до підлітків, та я не розчула. Далі дерева потроху

розступилися. Я проїхала повз нещільні торгові ряди: шезлонги, зброя, текстиль. Далі п'ятачок занедбаних будинків — планувався житловий квартал, але так і не відбувся. І нарешті — саме містечко.

Не знати чому, та я затамувала подих, проїжджаючи знак, з якого Вінд-Геп вітав автомобіліста. Так роблять діти, коли минають кладовище. Я не була тут вісім років, та навколишнє ніби сиділо у мене глибоко в нутрошах. Проїхати далі вулицею — і буде будинок моєї вчительки музики, колишньої черниці, від якої тхнуло яйцем. Ота стежина веде до парку, де спекотного літнього дня я скуштувала першу свою цигарку. Отой бульвар поведе до сусіднього Вудбері — і шпиталю.

Я вирішила їхати просто до поліцейської дільниці. Вона тулилася в кінці Мейн-стріт — центральної вулиці Вінд-Гепа, як неважко здогадатися. На Мейн-стріт розміщувалися салон краси й господарчі товари, крамничка типу «все по п'ять і десять», що так і називалася — «Все по 5 і 10», крихітна бібліотечка. Була тут і крамниця одягу під назвою «Кендиз кежуалз», де продавали светри усіх ґатунків, але неодмінно з малюнками качок і шкіл. Гідні жінки у Вінд-Гепі всі вчительки, мами або працюють у «Кендиз кежуалз». Мине кілька років, і тут відкриють «Старбакс», який принесе до містечка давно потрібний елемент виваженого, загальноприйнятого гіпстерства, та наразі Вінд-Геп мав тут тільки старосвітню американську їдаленьку, родинний бізнес — та що за родина ним володіла, я не пригадувала.

Мейн-стріт нині була порожня — ані людей, ані машин. Тротуаром чимчикував самотній пес. На всіх ліхтарних стовпах — жовтий скоч і нерозбірливі фото маленької дівчинки. Припаркувавшись, я зірвала одне з оголошень, криво приклеєне до знаку «стоп» на висоті дитячого зросту. Оголошення було кустарне, напис «ЗНИКЛА

ДИТИНА» виконаний кольоровим маркером. Дівчинка на фото мала темні очі, дикувату посмішку й аж надто багато волосся на голові. Напевно, «важка дитина». Мені вона сподобалася.

Наталі Джейн Кін

10 років

Зникла 11 травня. Востаннє бачили у парку імені Джейноба Джей Гаррета. Була вдягнена у джинсові шорти і футболку в червону смужку.

Дзвонити 555-7377.

Я дуже сподівалася, що в поліції скажуть — знайшлася Наталі Джейн, жива й здорова. Загубилася, забила ногу, гаваючи лісом... втекла була з дому, а потім отямилась. І тоді я сяду в машину і поїду собі назад до Чикаго, ні з ким більше не заговоривши.

Як виявилося, вулиці спорожніли через те, що пів-міста вирушило на пошуки у ліс на північ від Вінд-Гіпа. У приймальні поліційного відділку мені запропонували почекаати — шеф відділку Білл Вікері ось-ось мав повернутися на обід. Приймальня була один-в-один передпокій в кабінеті дантиста; я сіла на помаранчевого кольору диван і почала гортати токсикологічний довідник, що лежав поруч. Освіжувач розливав у повітрі пластикові пахощі, покликані імітувати запах лісу. Минуло півгодини, я продивилася уже три журнали і відчувала нудоту від того смороду. Коли Вікері нарешті з'явився, чергова кивнула йому на мене і прошепотіла з ядучою зневагою:

— Преса.

Вікері — худорлявий чоловік років сорока з хвостиком — явно спікся в своїй уніформі. Сорочка липла йому до грудей, брюки випиналися на задку.

— Преса? — він глянув на мене понад біфокальними окулярами. — Що ще за преса?

— Шефе Вікері, мене звати Каміла Прейкер — репортер «Дейлі пост», Чикаго.

— Чикаго? А Чикаго тут що забуло?

— Я б хотіла поставити кілька питань про двох дівчат — зниклу Наталі Кін і дівчинку, убиту минулого року.

— Йсусе Христе. Як до вас воно взагалі дійшло? Йсусе.

Він перевів погляд з мене на чергову і назад, ніби підозрюючи нас у змові. Потім поманив мене за собою.

— Рут, я поки не прийматиму дзвінків.

Чергова закотила очі.

Білл Вікері повів мене коридором з дерев'яними панелями, оздобленим фотографіями коней і форелей у дешевих рамках, далі завів у свій кабінет — приміщення без вікон, просто коробчина, уставлена металевими шафами під документи. Сівши за стіл, Вікері запалив сигарету. Мені не пропонував.

— Міс, я не хочу, щоб ця історія вийшла назовні. І не допущу цього.

— Боюся, шефе Вікері, що тут нічого не поробиш. Жертви — діти. Громадськість повинна знати про таке... — Ці слова я завчила напам'ять, поки їхала сюди. Фраза з тих, які знімають з репортера відповідальність.

— А що вам за діло? Не ваші ж діти, а наші, віндгепські, — він припіднявся, знову сів, переклав папери так і сяк. — Можу сказати з усією упевненістю, що це вперше Чикаго цікавиться долею наших дітей.

Голос його раптом зірвався. Вікері різко затягнувся цигаркою, покрутив золотий перстень на мізинці, зморгнув, і я несподівано для себе подумала, що він зараз заплаче.

— Ви праві, мабуть, це вперше. Але я не хочу зробити дешеву сенсацію з вашого горя. Це дійсно важлива справа.

Шефе Вікері, я ж і сама з Вінд-Геп...— «Отак, Керрі, бачиш, я стараюся».

Він уважніше глянув на мене.

— Як-як вас звати?

— Камілла Прейкер.

— І чого я вас не знаю?

— Бо я не влізла в жодну халепу,— я злегка всміхнулася.

— Що за родина така — Прейкери?

— Мати змінила прізвище, як вийшла заміж двадцять п'ять років тому. Адора і Алан Крелліни, чули?

— А-а. Цих знаю.— (Цих усі знали. Грошовитих людей у Вінд-Гепі небагато).— Але вам тут все одно не місце, міс Прейкер. Напишете ви статтю, і люди завжди згадуватимуть Вінд-Геп тільки через... оце.

— Можливо, від розголосу буде якась користь,— заперечила я.— Він часто буває доречний.

Кілька секунд Вікері задумливо дивився на м'ятий паперовий пакет на краю стола. Той пах копченою ковбасою. Потім Вікері щось пробурмотів про бідолашну Джонбенет*.

— Ні, міс Прейкер, дякую. Коментарів не буде. Я не маю жодних коментарів щодо ходу розслідування. Так і напишіть у своїй газеті.

— Слухайте, я все одно маю право цим займатися, тож давайте не будемо ускладнювати ситуацію. Ви мені надасте інформацію — бодай якусь — і якийсь час я не мозолитиму вам очі. Я не хочу заважати вашій роботі — тільки прагну зробити свою.

Цю репліку я теж підготувала заздалегідь, придумала десь в районі Сент-Луїса.

---

* Джонбенет Ремсі — шестирічна королева дитячого конкурсу краси, вбита у 1996 році. Її вбивство лишається нерозкритим і стало одним з найрезонансніших у США.

З відділку я вийшла з відксереною мапою Вінд-Ґепа, на якій шеф Вікері хрестиком позначив місце, де минулого року знайшли тіло вбитої дівчинки.

Дев'ятирічну Енн Неш знайшли двадцять сьомого серпня у водах Фолз-Кріку — бурхливого потічка, що розтинає Північний ліс. Зникла вона двадцять шостого числа, і з вечора пошуковий загін прочісував той ліс, але знайшли її мисливці — близько п'ятої ранку. Дитину задушили мотузкою для білизни, двічі обгорнутою навколо шиї, і скинули в обмілілий під кінець спекотного літа Фолз-Крік. Вільний кінець мотузки зачепився за великий камінь, і цілу ніч лінії води вовтузили тіло. Ховали Енн у закритій труні. Більше Вікері нічого не міг мені повідомити, і навіть на ці крихти пішла година розпитувань.

З телефону-автомата в бібліотеці я подзвонила за номером з оголошення. Підстаркувата — судячи з голосу — жінка сказала, що це гаряча лінія по зникненню Наталі Кін. На фоні шуміла посудомийка. За словами жінки, пошуки в Північному лісі тривали. Охочі допомогти мали підійти на координаційний пункт на в'їзді й самостійно подбати про воду для себе, бо день мав бути рекордно спекотний.

На місці «координаційного центру» на розстеленому покривалі сиділи, тримаючи спини дуже прямо, четверо білявих дівчат. Вони показали в бік однієї зі стежок і сказали, що пошукова група наразі там.

— Що ти тут робиш? — спитала найсимпатичніша з білявок. Округлі червоні щічки заледве підлітка, волосся розчесане надвое й перевите стрічками, але груди — які дівчина гордовито випинала вперед — належали дорослій жінці, причому такій, якій дуже пощастило. Вона всміхалася так, ніби впізнала мене, що навряд чи було можливо: коли я востаннє приїздила до Вінд-Ґепа, вона мала бути

ще дошкільням. Та щось у ній здавалося знайомим... може, донька котроїсь з однокласниць. Запросто могло таке бути.

— Хочу допомогти,— відповіла я.

— А-а-а,— хитро всміхнулася дівчина і втратила до мене інтерес, зосередившись на фарбуванні нігтів на ногах.

Зійшовши з гравійної доріжки, я рушила ліською стежиною. Між деревами було ще спекотніше, повітря — вологе, мов у джунглях. Зарості золотушнику і дикого сумаху тулилися до ніг, пухнастий тополиний пух, що ряснів у повітрі, набивався у рота й лип до рук. Невлад я пригадала, як у дитинстві ми звали ті пушинки фейчиними сукнями.

Здалеку лунали голоси, що кликали Наталі: трискладове слово підносилось і опадало, мов пісня. Ще десять хвилин боротьби з чагарниками — й ось вони: десь чотири десятки людей, ставши у кілька рядів, прочісували місцевість, тицяючи довгими жердинами між зарості.

— Агов! Щось чути нового? — гукнув до мене чоловік з пивним животом. Ступивши зі стежини, я рушила до нього між дерев.

— Я б хотіла допомогти.

До репортерської роботи я наразі не була готова.

— Ставай поряд зі мною,— запросив він.— Зайва пара рук не завадить, можна буде ретельніше прочесати куці.

Кілька хвилин ми ходили мовчки. Час до часу мій напарник спинявся і прочищав горло з вологим, розкотистим звуком.

— Іноді я думаю собі — час би ці ліси просто спалити,— раптом вимовив він.— Зроду нічого доброго в них не траплялося. Ти подруга родини?

— Насправді я репортер. «Чикаго Дейлі пост».

— Ем-м... Що — і таки будете про це писати?

Поміж деревами раптом пронісся стогін — якась дівчина кричала: «Наталі!» Ми побігли на крик, у мене миттю спітніли руки. Хтось сунув крізь кущі нам назустріч: тинейджерка зі світлим, аж білим волоссям і розпашілим, перекривленим обличчям. Вона спотикалася, ніби п'яна, і водала ім'я Наталі до небес. Старший чоловік — вочевидь, її батько — наздогнав її, обійняв і повів геть.

— Знайшли її? — гукнув до нього мій новий знайомий.

І дівчина, і батько захитали головами.

— Налякалася, чи що, — озвався ще один шукач. — Перенервувала. Дівчатам тут за нинішніх умов не місце.

Кинувши на мене виразний погляд, чоловік скинув бейсболку, протер чоло і знову заходився шарудіти у траві.

— Невесела робота, — прокоментував мій напарник. — Невеселі часи.

Ми повільно просувалися вперед. Я відкинула з дороги проржавілу бляшанку з-під пива, далі ще одну. На висоті людського зросту повз нас пролетіла самотня пташка, потім стрімко пірнула у крони дерев. Несподівано на моє зап'ястя всівся коник: моторошні чари.

— Не поділіться своєю думкою про цю пригоду? — діставши записника, я показала його своєму супутникові.

— Та не знаю, чи багато я розкажу.

— Кажіть що думаєте. Аж двійко дівчаток у маленькому місті...

— Ну, це ще не відомо, чи є там якийсь зв'язок. Хіба що ви щось таке знаєте, чого не знаю я. Наталі ще може повернутись жива й здорова. І двох днів не минуло.

— А про Енн є якісь здогади? — спитала я.

— Мабуть, псих якийсь, маніяк. Їхав кінчений повз місто, не випив пігулку вчасно, і враз голоси йому нашепотіли — убий. Отак було.

— Чому ви так вважаєте?

Він зупинився, дістав із задньої кишені пакунок жувального тютюну, притис щедрю пучку бурої маси до ясен і почав жувати. Я дивилася на нього з напруженим співчуттям.

— А хто б ще вирвав мертвій дитині всі зуби?

— Він вирвав їй зуби?

— Всенькі. Один моляр не подужав.

Після цілої години безрезультатних пошуків і не надто інформативної розмови я попрощалася зі своїм напарником Рональдом Камензом («І друге ім'я запишіть, коли ласка: Джей») і рушила на південь, до того місця, де минулого року знайшли тіло Енн. За чверть години вигуків «Наталі!» вже не стало чути. Ще за десять хвилин до мене почало долітати дзвінке дзорчання Фолз-Кріку.

Нести дитину крізь ці нетрі, мабуть, було нелегко. Віти дерев низько нависали над стежкою, під ногами випиналося коріння. Коли Енн була справжньою донькою Вінд-Гєпа, де від представниць прекрасної статі вимагається вигляд мати якнайжіночніший, у неї, певно, було довге розпущене волосся. Воно чіплялося б за кущі. Мені все ввижалося, що павутиння на гілках — то пасма осяйного волосся.

В місці, де знайшли тіло, трава і досі була прим'ята, прочесана тими, хто шукав відповіді, зачіпки. Подєкуди виднілися недопалки, залишені цікавими. Знудженими дітьми, які лякали одне одного оповідками про слід із закривавлених зубів, що їх розсипав за собою божевільний.

З вод потічка колись визирав ряд каменів, за які зачепилася мотузка на шийці Енн, і дівчинку півночі гойдала й термосила течія, ніби повішеницю. Тепер на їхньому місці лишився тільки гладенький пісок. Містер Рональд Джей Каменз із гордістю повідав мені: віндгєпці вишпортали ті каменюки, завантажили їх у пікап і викинули, порозбивавши, далеко

за містом. То був показовий акт віри, спосіб відігнати зло, якщо те ще колись повернеться до містечка. Не дуже воно допомогло.

Я присіла на березі, пестячи долонями кам'янистий ґрунт. Взяла гладенький гарячий камінець, притисла до щоки. Чи навідувалася сюди Енн, коли ще була жива? Може, нове покоління віндгепських дітей знайшло кращі способи убити час улітку. У моєму дитинстві ми плавали у Фолз-Кріку в місцині трохи нижче за течією, де серед великих каменів утворювалися мілкі ставки. Річкові раки метушилися біля наших п'ят, і ми полювали на них — і сахалися з криком, коли справді торкалися. Ні купальників, ні плавок ми не мали, бо не планували тих купань, і тому їхали потім додому на своїх велосипедах у мокрісіньких шортах і майках, трусячи головами, мов собаки.

Часом повз нас проходили старші хлопці, озброєні дробовиками та краденим пивом — йшли полювати на білку чи зайця. З їхніх поясів звисали закривавлені шматки м'яса. Ті хлопці — злі, нахабні, пропахлі потом, агресивно несвідомі нашої присутності — завжди мене зачаровували. Тепер я знаю, що мисливці бувають різні, — але тип мисливця-джентльмена, зацікавленого у політиці й великій дичині, який іде геть від світу в поля зі склянкою джин-тоніку, в дитинстві не був мені відомий. Ті хлопці, серед яких я зростала, бажали крові, були спрагли відчуття тієї рвучкої миті, коли звір, тільки-но такий прудкий і граційно-текучий, падає замертво від їхньої кулі.

В середній школі — мені було, може, років дванадцять — я забрела у мисливську хатинку сусідського хлопця, хиткий сарай, де він білував і патрав убитих тварин. Зі стелі звисали стрічки вологого рожевого м'яса — майбутня в'ялена. Брудну підлогу вкривала засохла кров. А на стінках були світлини оголених жінок. Одні розкривали себе назустріч

глядачу, інших протинали, притиснувши долілиць. Була одна жінка — зв'язана, зі скляними очима й обвислими грудьми, з темними, мов виноградини, пипками, оповитими венами, — яку чоловік брав ззаду.

Тієї ночі удома я засунула палець у труси і вперше в житті мастурбувала, задихаючись, мліючи.